

Тосъ часъ са затече той у полицмейстера, който, отъ страхъ да не стигне работата до слуха на намѣстника, обѣща са да не безпокои вече Жиралда.

Но като немаше доста довѣріе на думѣтъ му, и за поголъма здравина, той помоли първия секретарь на донъ Жуана д'Агвилара да има грижа, въ отсъствието му за тѣзи работа.

Като обикаляше понѣкога града, той често бѣ съгледвалъ задъ улицата Таконера една малка кѣща много чиста, обитавана отъ една госпожа довица на единъ капетанинъ убить въ Фландрія въ сраженіето на Нюпортъ, която даваше стаи въ наемъ съ мобилитѣ и съ сичкото потребно. Пикильо избра на втория катъ три стаи топлы, широки, изѣячно украсены, постланы и съ добры креветы, съ пріятенъ видъ, съ прозорцы кждѣ пладне за да съживяватъ слънчевитѣ лучы слабо тѣло и услаждатъ душа страдающа.

Той заплати напредъ киріята отъ страна на госпожа Аліяга, която, подирь половинъ часъ щѣше да са пренесе.

Сичко туй станж много бърже, защото той имаше на расположеніето си само единъ часъ време. Тосъ часъ послѣ той са затече при майка си съ сърце весело и като я цалуна:

« Майко, рече ѝ, отивамъ тосъ часъ да испълнѣжъ заповѣдитѣ ти. Немашъ нищо да са боишь до връщанѣето ми; пріятелитѣ ми ще иматъ грижа за тебе . . . А между туй трѣба да оставишь тѣзи стая, не искамъ да та оставиж тука. Ела подирѣ ми, тѣй и госпожа Урака.

— Кждѣ ма завеждашь, сыне мой? рече горката майка, честита и горда защото са подпираше на ржката на сына си.

Стигнѣхъ въ малката кѣща, дѣто бѣхъ пригответи добъръ креветъ и добъръ огънь.

« Ето, майко, са намѣрвашъ въ кѣщата си.»

Жиралда погледнѣ около себеси и щомъ видѣ удобствата посрѣдъ които са намѣрваше, и отъ които отдавно бѣ лишена, радостенъ лучъ свѣтнѣ на лицето ѝ, и пакъ тосъ часъ исчезнѣ.